

til selve Planen i dens Hovedtræk, men at man ønskede at forbeholde sig sin Stilling til Muligheden af eventuelt at kunne lade Hovedbanegaarden forblive paa dens nuværende Plads, uden altsaa at gaa til at anlægge en ny stor Hovedbanegaard Syd for Vesterbro. For mit Vedkommende er jeg tilbøjelig til at tro, at Tanker i den sidstnævnte Retning ikke ere gennemførlige. Det Arbejde, som blev udført i den Kommission, der har beskæftiget sig med Sagen, synes utvivlsomt at have godtgjort, at naar der skal opnaas en tilfredsstillende Løsning, er der i Hovedsagen ikke nogen anden Vej at gaa end den, som Kommissionen giver Anvisning paa, og som er fulgt i Regeringens Forslag. Men det, som for mig under alle Omstændigheder for Tiden er det vigtigste, er, at man ikke udskyder Erhvervelsen af de Arealer, som ere nødvendige for at gennemføre en Løsning, hvad enten man nu tænker sig at gaa den ene Vej eller den anden. Thi saaledes som Forholdene ere i Byens Udkanter, og saaledes som de ogsaa ere Nord efter langs Banen op til Charlottenlund og Klampenborg, kan det komme til at dreje sig om meget betydelige Udgifter for Staten, saafremt man ikke i Tide sikrer sig de nødvendige Arealer. Det træffer sig nu saa, at hvad enten man vil søge en Løsning ved at bevare Personbanegaarden paa dens nuværende Plads, eller man vil følge den Vej, som Regeringsforslaget anviser, saa vil der i alt væsentligt være Brug for de samme Arealer, dog, at saafremt man ikke følger den af Regeringen anviste Vej, vil der foreløbig ikke være nogen Nødvendighed for at anlægge en ny Godslinie paa Strækningen Valby—Nørrebro, ligesom ogsaa nogle Anlæg ved Hellerup Station kunne undværes. Endvidere vil det i begge Tilfælde være i lige Grad nødvendigt at sikre sig de Arealer, som udkræves for at kunne lægge endnu et Dobbeltspor fra Hellerup til Klampenborg. Det er da lykkes mig at opnaa Forstaelse med Folketingets Udvalg og Folketinget selv om foreløbig kun at tage Beslutning om det, som er det mest paatrængende, og som fra alle Sider maa erkendes for at være nødvendigt, hvilke Tanker man i øvrigt gør sig om den endelige Løsning, nemlig det at foretage de fornødne Grunderhvervelser. Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det nu fremtræder som vedtaget i det andet Ting, gaar da alene ud paa dette. I Henhold til, hvad jeg før bemærkede, omfatter Lovforslaget alle de Arealer, som det vil være

fornødent at erhverve for at gennemføre ogsaa det af Regeringen i Efteraaret foreslaaede Projekt, undtagen de Arealer, som udkræves for at føre en ydre Godslinie fra Valby til Nørrebro samt nogle Grundstykker ved Hellerup. Det vilde efter min Opfattelse have været ønskeligt, om man havde taget ogsaa Godslinien Valby—Nørrebro med. Hele Udgiften der ved er kun beregnet til at være mellem 230,000 og 240,000 Kr. Men paa den anden Side ere de paagældende Grunde ikke af en saadan Beskaffenhed, at der er særlig Anledning til at frygte for, at Værdien af dem i en nær Fremtid skulde stige i en væsentlig Grad, saa der kan neppe ske stor Skade ved, at deres Erhvervelse er udskudt. Købet af de Arealer, som Lovforslaget omhandler, vil efter en foreløbig Opgørelse komme til at koste omtrent $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., heri ikke indbefattet Arealerne fra Hellerup Nord efter, som ere beregnede til omtrent 700,000 Kr. Det hele Beløb kan altsaa antages at ville blive $2\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Jeg skal tillade mig paa det bedste at anbefale Forslaget, som det nu foreligger, ogsaa til dette Tings Vedtagelse. Hvorledes man saa derefter skal stille sig med Hensyn til Gennemførelsen af selve Arbejderne, vil der blive at tage Bestemmelse om i en kommende Rigsdagssamling. Men naar vi opnaa det, at vi foretage de fornødne Grunderhvervelser, er der gjort det Skridt, som er nødvendigt for at forhindre, at Statskassen kommer til at lide ved, at Beslutningen derom udskydes længere, end det allerede er sket. Med disse Ord anbefaler jeg det høje Ting Lovforslaget til uforandret Vedtagelse.

Hedemann: Ligesom den højtærede Minister for offentlige Arbejder var ogsaa jeg Medlem af den Kommission, der blev nedsat i 1898, og som afgav Betænkning i 1900, og jeg hørte til de Medlemmer, der, som den ærede Minister omtalte, fra første Færd af vare stemte for at blive med Banegaarden paa den nuværende Plads, en Tanke, som jeg ogsaa har udtalt ved forskellige Lejligheder her i Salen. Efter de Forhandlinger, der fandt Sted i Kommissionen og efter Gennemgangen af de forskellige Forslag, der kom frem saavel om en Flytning af Banegaarden som ogsaa om at blive med den paa dens nuværende Plads, er jeg imidlertid kommen til den Overbevisning, at vi, selv om vi, som den højtærede Minister siger, formelt staa frit lige over for Spørgsmaalet om, hvor Banegaarden skal lægges, dog faktisk ere bundne